

РЕШЕНИЕ

№ 976

гр. София, 17.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева
Членове: Иванка Иванова
Петя Алексиева

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова като разгледа докладваното от Златина Рубиева Въззивно гражданско дело № 20231000503011 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от ГПК.

С решение № 4557 от 18.08.2023г., постановено по гр. д. № 13065/2021г., Софийски градски съд, I ГО, 29 състав, е осъдил Прокуратура на Република България да заплати на Х. Г. Ч., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, сумата от 24 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди от незаконното обвинение в извършване на престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, съответно по чл. 206, ал. 3, пр. 1 във вр. с ал. 1 от НК, наказателното производство за което е прекратено с постановление от 27.09.2018 г. на прокурор при Софийска районна прокуратура по досъдебно производство № 15542/2010 г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. № 30986/2008 г. по описа на СРП, заедно със законната лихва върху тази сума от 29.10.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, и на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата от 606.31 лв, представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди под формата на пропуснатата полза от законна лихва по внесена „парична гаранция“ от 1000 лева от посоченото незаконно обвинение за периода 13.04.2011 г. – 20.03.2017

г., и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ сумата 10 лв. – разноски по производството за държавна такса, като е отхвърлил иска за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 24 000 лв. до пълния предявен размер от 150 000 лв. и акцесорната претенция за законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 606.31 лв. от 27.09.2018 г. до окончателното му изплащане. С постановеното решение СГС, I ГО, 29 състав е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати на адв. В. Г. К. от САК, на основание чл. 38, ал. 2 вр с ал. 1 ЗА, сумата от 742,10 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по Наредба № 1 от 2004 г. за предоставената на Х. Г. Ч. безплатна правна помощ в производството.

Срещу постановеното решение в частта, в която е осъдена Прокуратурата на РБ, е постъпила въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство – Прокуратура на Република България. В жалбата се твърди, че постановеното решение, в обжалваната му част, е неправилно, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано. Излага се становище, че в хода на производството пред първоинстанционния съд е останало недоказано настъпването на вредите, както и причинно-следствената връзка между тях и процесното наказателно преследване. Релевира се възражение, че определеният от СГС размер на обезщетението за неимуществени вреди е завишен и не съответства на принципа за справедливост, визиран в чл. 52 от ЗЗД, на икономическия стандарт в страната, на трайната съдебна практика по аналогични казуси. Сочи се, че съдът не е извършил задълбочен анализ на значението на всички обстоятелства, влияещи върху обезщетението, както и че не е посочил защо именно посочената сума от 24 000 лв. е приета за справедлива обезвреда. Поддържа се оплакване, че Прокуратурата не е изнасяла информация до медиите по повод наказателното производство срещу ищеца. Излага се твърдение, че органите на Прокуратурата не могат да бъдат санкционирани чрез присъждане на обезщетение, затова че законосъобразно са вършили своята дейност. Прави се искане въззивният съд да отмени решението, като постанови ново, с което да отхвърли изцяло претенцията на ищеца за неимуществени, имуществени вреди и лихви, респективно алтернативно да намали същата като завишена.

Срещу постановеното решение в отхвърлителните му части е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство, чрез процесуалния му представител. В жалбата се поддържа твърдение, че при постановяване на решението първоинстанционният съд не е съобразил обстоятелството, че участието в наказателното производство е възпрепятствало ищеца да посвети това време за подготовка като адвокат по дела на негови клиенти. Релевира се възражение, че първостепенният съд не е

съобразил естеството на професията на адвоката, както и отражението на воденото наказателно производство върху личния живот на ищеца, както и обстоятелството, че той е бил принуден да търпи неудобство и унижение при общуването си с колеги в качеството на обвиняем и подсъдим. Излага се довод, че съдът не е съобразил поведението на Прокуратурата – поддържането на обвиненията и отхвърляне на почти всички доказателствени искания. Поддържа се становище, че съдът неправилно е отхвърлил искането за присъждане на законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди, което според ищеца се дължи от влизане в сила на постановлението за прекратяване на необоснованото обвинение. Прави се искане въззивният съд да отмени решението в обжалваните части и да постанови друго, с което да уважи претенцията за неимуществени вреди в пълния претендиран размер, както и да уважи претенцията за присъждане на законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди.

В о.с.з. пред въззивния състав всяка от страните поддържа подадената въззивна жалба и оспорва въззивната жалба на насрещната страна.

Софийски апелативен съд, в настоящия си състав, като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, както и във връзка със становищата на страните и техните възражения, на основание чл. 235, ал.2 от ГПК, намира следното:

Въззивните жалби са допустими – подадени са в законоустановения срок, предвиден в чл. 259, ал. 1 ГПК, от страни в процеса, имащи право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Предмет на разглеждане са предявени обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

С обжалваното решение СГС, I ГО, 29 състав е уважил предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди до размера на сумата от 24 000 лв., както и предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за сумата 606,31 лв., като е приел, че са налице всички законови предпоставки, за да бъде ангажирана отговорността на ответника. Първоинстанционният съд е приел за неоснователна исковата претенция до пълния заявен размер, като е приел за недоказани част от твърдените от ищеца вреди. Отхвърлил е и акцесорната претенция за законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди, считано от 27.09.2018г. до окончателното му изплащане, като се е позовал на разпоредбата на чл. 10, ал.3 ЗЗД.

Въззивният съд, с оглед правомощията си, счита, че обжалваното решение е изцяло валидно и допустимо, което обуславя възможността за настоящата инстанция да се произнесе по неговата правилност. Съгласно чл. 269, изр. второ ГПК и задължителните указания по приложение на посочената норма, дадени с т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г., постановено по т.д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, при произнасянето си по правилността на обжалваното съдебно решение

въззивният съд е ограничен до релевираните в жалбата оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалноправните норми, както и до проверка за правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материалноправни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

Предмет на разглеждане във въззивното производство е решението в неговата цялост.

Във връзка с доводите във въззивните жалби, въззивната инстанция приема следното:

Отговорността на държавата има обективен характер и се реализира чрез заплащане на обезщетение, което съгласно чл.4 ЗОДОВ се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение. В доказателствена тежест на ищеца, по така предявен иск, е да установи вредите, причинно-следствената връзка между тях и незаконното обвинение.

По делото не се спори, а и от събраните пред първата инстанция доказателства се установява, че с постановление от 20.12.2010г. на прокурор от СРП е образувано ДП № 3М 15542/2010 г. по описа на 01 РУ – СДВР срещу ищеца за престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК.

С постановление от 26.01.2011г., постановено по ДП № 15542/2010г. на 01 РУ - СДВР, пр.пр. № 30986/2008 г. по описа на СРП ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем, затова че на 28.05.2008г. в Банка „ДСК“ – клон „Славянска“, находящ се в гр. София на ул. „Славянска“, с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у А. В., че ще заведе дело срещу Банка „ДСК“ и инкриминираната сума пари е необходима, за да се дадат на юрист в банката, който ще помогне за изплащане на парична сума в размер на 27 781.58 лв. от спестовния влог на св. В., и с това му причинил имотна вреда, в размер на 14 000 лв., които взел от гишето на Банка „ДСК“ - престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК. С цитираното постановление по отношение на ищеца е взета мярка за процесуална принуда „гаранция“ в размер на 1 000 лв. С постановление от 20.03.2017 г., постановено по ДП № 15542/2010г. на 01 РУ - СДВР, пр. пр. № 30986/2008г. по описа на СРП, взетата мярка за неотклонение „гаранция в пари“ по отношение на ищеца е отменена тъй като са изтекли предвидените процесуални срокове, на основание по чл. 199, във вр. с чл. 234, ал. 8 от НПК. На 03.06.2011г. в СРС е внесен на обвинителен акт, по който е образувало н.о.х.д № 10246/2011г. по описа на СРС. С протоколно определение,

постановено в публично съдебно заседание от 25.01.2017г., съдебното производство по цитираното наказателно дело е прекратено на основание по чл. 288, ал. 1, т. 1 от НПК и делото е върнато на СРП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в разминаване между фактическите обстоятелства относно датите на изпълнителното деяние, посочени в постановлението за привличане на обвиняем и описаните в обвинителния акт, и неяснота относно извода на държавното обвинение за взетите от подсъдимия парични средства.

С постановление от 29.05.2017г., постановено по ДП № 15542/2010 г. на 01 РУ - СДВР, пр. пр. № 30986/2008г. по описа на СРП, на 12.06.2017 г. на ищеца е повдигнато и предявено ново обвинение, затова че на 22.05.2008г. в гр. София, ул. „Славянска“ № 6, в клон на Банка „ДСК“, противозаконно присвоил (като не върнал на А. В., а задържал за себе си) чужди – собственост на В., движими вещи – парична сума в размер на 23 759.61 лв., която пазел, като обсебването е в големи размери – престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1 във вр. с ал. 1 от НК. По искане и на ищеца за предявяване на обвинението му с участието на неговия защитник с постановление от 13.06.2017г., същият е бил привлечен като обвиняем и на 15.06.2017г. му е било предявено ново обвинение, затова че за периода от 22.05.2008г. до 11.06.2008г. в гр. София, противозаконно присвоил (като не върнал, а задържал за себе си) чужди (собственост на В.) движими вещи – парична сума в размер на 23 758.61 лв., която пазел, като обсебването е в големи размери – престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1 във вр. с ал. 1 от НК. На 11.10.2017 г. СРП е внесла в СРС обвинителен акт по обвинението на ищеца за престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1 във вр. с ал. 1 от НК, въз основа на което е образувано н.о.х.д. № 17198/2017г. по описа на СРС. По така образуваното наказателно дело е проведено едно съдебно заседание на 07.03.2018г., в което на основание чл. 249, ал. 4, т. 1 във вр. с чл. 249, ал. 2 и чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК, съдът е прекратил съдебното производство и върнал делото на СРП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в невъзможност по новото обвинение в словесната му част привлеченото към наказателна отговорност лице да разбере престъплението, за което му е повдигнато обвинение. Прекратителното определение е протестирано от СРП и същото е потвърдено от въззивната инстанция с определение № 2933 от 29.06.2018 г., постановено по ВНЧД № 2906/2018г. на СГС, НО, V въззивен

състав, което е окончателно.

С постановление от 27.09.2018г. на прокурор при СРП, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 и чл. 243, ал. 2 и ал. 3 и чл. 199 от НПК, наказателното производство по ДП № 15542/2010г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр. пр. № 30986/2008г., НСН № 22/2017 г. по описа на СРП, водено срещу ищеца за престъпление по чл. 206, ал. 3, пр. 1 във вр. с ал. 1 от НК, е прекратено поради липсата на достатъчно данни, които да обосноват единствен и несъмнен извод за осъществено престъпление с посочената правна квалификация.

По делото пред първа инстанция са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите адвокат К. Т. – близка приятелка на ищеца и негов колега и Ю. Ц. – познат на ищеца, който бил и съдебен заседател в СРС през обсъждания период.

От показанията на свидетелката Т. настоящият съдебен състав приема за установено, че двамата с ищеца се познават от родния им град – *** и приятелството им датира повече от 30 години. Свидетелката знае за воденото срещу ищеца наказателно производство още от самото му начало. Преди да започне наказателното преследване срещу ищеца той бил изключително ведър човек, център на компанията. Воденото наказателно производство се е отразило негативно и в лично отношение – бил напуснат от годеницата си, спрял да се събира с хора, започнал да се изолира. Наказателното преследване се отразило и върху здравословното му състояние – имал проблеми с кръвната захар, оплешивял, визуално не изглеждал добре. Бил много угрижен и затворен. В професионално отношение изпитвал дискомфорт, когато се налагало да се явява по наказателното дело в съда, когато викали името му пред съдебната зала ищецът почервявал от срам, мислел си, че всички го гледат, а след всяко съдебно заседание цяла седмица не излизал. Притеснявал се случая да не се разчуе в родния му ***, където бил известен с доброто си име. Свидетелката на никого не била разказала за обвинението срещу ищеца.

От показанията на свидетеля Ц. въззивният състав приема за установено, че делото се е отразило негативно на ищеца – изглеждал отпаднал, проявявал тревожност и неудобство. От свидетелските показания съдът приема за установено, че наказателното производство променило много ищеца - преди бил весел, а след това не бил същия човек, избягвал срещи, станал стеснителен.

Въззивният състав дава вяра на показанията на свидетелите в частта, в която същите се подкрепят и от другите събрани по делото доказателства. Кредитира ги, тъй като същите са дадени в резултат на преки и непосредствени впечатления, логични са и взаимно се допълват. Двата свидетели са близки до ищеца хора, поради което те в най-пълна степен могат да възпроизведат неговите страдания, неудобства и безпокойство.

За установяване търпените от ищеца неимуществени вреди и доброто му име, с което се е ползвал в публичното пространство и оказаното влияние върху него на воденото наказателно производство, са представени препис от заглавни страници на издадени от ищеца книги. Пред първата инстанция е приложено и прието свидетелство за съдимост, издадено от Софийски районен съд - Бюро за съдимост и справка от вписвания на Адвокатски съвет – София, от които се установява, че ищецът към дата 21.10.2021 г. е неосъждан и същият е вписан в адвокатската колегия от 14.09.2005 г., като не е спорно между страните, че през време на образуваното срещу ищеца наказателно производство, а и понастоящем, ищецът упражнява професионална дейност като адвокат.

Съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства мотивира съда да приеме за доказано наличието на предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника. Същата произтича от обстоятелството, че образуваното наказателно производство е прекратено. С оглед двукратно прекратеното съдебно производство и прекратяване на наказателното производство от прокуратурата, то всички предприети спрямо ищеца действия от разследващите органи и прокуратурата се явяват незаконни. Поради това повдигнатото обвинение следва да бъде преценено като незаконно, дори и на определени етапи на наказателното производство действията на съответния прокурор да са били основани на убеждението му за виновност на лицето, предвид събраните доказателства. В тази връзка съдът приема за неоснователно възражението на жалбоподателя-ответник, че действията на прокуратурата били предприети при спазване на всички законови разпоредби, поради което съдът не следва да присъжда каквото и да било обезщетение.

Анализът на събраните и обсъдени по-горе доказателства обосновава извод, че ищецът е претърпял вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение и подлежат на обезщетяване от ответника - Прокуратура на РБ, на основание чл. 2, ал.1, т. 3, вр. с чл. 4 от ЗОДОВ.

За да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди, настоящият съдебен състав следва да вземе предвид всички установени по делото правнорелевантни факти, както и да приложи обществения критерий за справедливост, регламентиран в чл. 52 от ЗЗД, както и константната съдебна практика, включително задължителната такава, намерила израз в т. 11 (раздел II от мотивите към нея) от ППВС № 4/23.12.1968 г., т. 3 и т. 11 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, както и във формираната по приложението на чл. 52 ЗЗД практика на ВКС. Съгласно тази трайно установена практика, понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ такива правнорелевантни

обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; дали е взета, както и вида на взетата мярка за неотклонение; другите наложени на ищеца ограничения на правата и свободите му в рамките на наказателното производство; по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо - цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - професия, професионална реализация, обществен отзвук, семейство, приятели и пр. Обезщетението за неимуществени вреди по ЗОДОВ се определя глобално - за всички претърпени неимуществени вреди от това увреждане. В този смисъл, неимуществените вреди са конкретно определими, като глобално присъденото парично обезщетение за тях следва да съответства на необходимостта за преодоляването им в тяхната цялост, но най-вече трябва да съответства на особеностите на конкретния случай.

Предвид така изложените принципни постановки, въззивният състав, като прецени следните конкретно установени обстоятелства, приема следното: към датата на привличане към наказателна отговорност – 26.01.2011г. ищецът е бил на 35 години – т.е. в трудоспособна и активна възраст, упражняващ адвокатска професия. Бил е обвинен в извършването на две тежки умишлени престъпления по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, за които е предвидено лишаване от свобода от 1 до 6 години, съответно от 3 до 10 години, лишаване на виновния от права по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7 НК, както и възможно постановяване на конфискация на част или на цялото имущество. На ищеца е била наложена мярка за процесуална принуда – „парична гаранция“ в размер на 1000 лв., в периода от 13.04.2011г. до 20.03.2017г. От друга страна, взетата мярка за неотклонение „парична гаранция“ (втора по тежест) обективно не му е попречила на професионалната реализация, тъй като през периода на водене на наказателното производство ищецът е продължавал да упражнява адвокатската професия. Съдът съобрази и чистото съдебно минало на ищеца. Това обуславя една по-висока степен на засягане на личната му сфера в сравнение с лице, което и друг път е било обект на наказателно преследване. Съдът взе предвид установеното обстоятелство, че ищецът е бил практикуващ адвокат в САК, като този факт допълнително е внесъл напрежение и неудобство, при присъствието му в съдебната зала в различно качество, освен обичайното на защитник, а именно на подсъдим. На следващо място, съдът

съобрази настъпилите промени в поведението на ищеца - същият започнал да избягва срещи с познати и колеги и се затворил в себе си. Съдът отчете и факта, че ищецът е бил обвиняем, респ. подсъдим в един сравнително дълъг (неразумен) период от време – за около 8 години в досъдебната и съдебната фази на наказателния процес (на една съдебна инстанция). Съобрази и обстоятелството, че ищецът е участвал активно в наказателното производство, присъствал е на 18 о.с.з., без да създава затруднения при предприемане на процесуалните действия от страна на съда. Безспорно това обстоятелство е отнело от професионалното време на ищеца. Изпитвал е притеснение, тъй като при новото привличане за извършено престъпление по чл. 206, ал. 1, пр. 1 във вр. с ал. 1 от НК, като санкция се е предвиждало и лишаване на виновния от права по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7 и възможно постановяване на конфискация на част или на цялото му имущество. Безспорно това обстоятелство е причинило на ищеца голяма тревога, безпокойство и несигурност за дейността му на адвокат. От друга страна, по делото не се твърди, нито са представени доказателства ищецът реално да е престанал да упражнява адвокатската професия през периода на воденото наказателно производство, нито да е имал отлив на клиенти. Следователно, незаконното наказателно преследване не го е възпрепятствало да получава законни доходи и да изгради своя живот при спазване на обществените правила за почтеност и добросъвестност.

С оглед тези конкретно установени данни и като съобрази социално-икономическата обстановка в страната към процесния период, определяща обществения критерий за справедливост на този етап от нейното развитие, намира че сумата от 24 000 лв. е справедливото обезщетение за доказаните неимуществени вреди, като съдът разграничи в две групи обстоятелствата, които го мотивират да определи именно този размер.

Релевираните от жалбоподателя-ищец възражения за присъждане на обезщетение в по-висок размер са неоснователни, тъй като това би довело до противоречие с нормативното изискване за определянето на същия по справедливост, както и до несъобразяване с доказаните в дадения казус конкретни обстоятелства. В тази връзка следва да се посочи, че по делото няма данни, нито са ангажирани доказателства, че процесът е станал широко обществено достояние. Напротив нито един от приятелите и познатите на ищеца не е разгласил воденото срещу него наказателно производство. Съдът взе предвид, че по делото не е била постановена осъдителна присъда, който факт обуславя една по-ниска степен на притеснение в сравнение, ако беше постановена такава на първа инстанция. Съобрази, че взетата мярка за

неотклонение не е поставила ищеца в принудителна изолация от неговите близки и обществото, ограничавайки гарантирани му от Конституцията права. На следващо място, по делото не са установени трайни последици по отношение на психо-емоционалното състояние на ищеца, не се доказва същият да е преживял терзания и притеснения в интензитет по-голям от вече обсъдените по-горе данни, които да доведат до присъждане на обезщетение в претендирания размер от 150 000 лв. Не се доказва ищецът да е имал здравословни проблеми - повишаването на нивото на кръвната захар не би могло да се установи със свидетелски показания, поради което в тази част гласните доказателства не следва да бъдат взети предвид, тъй като не са подкрепени от медицински документи. Установеното от свидетелските показания, че годеницата на ищеца го напуснала, когато станало ясно, че той може да загуби професията си, също не може да бъде взето предвид при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, тъй като по делото не е установено раздялата на ищеца категорично да е свързана с повдигнатото обвинение. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът не може да борава с предположения, необходимо е причинната връзка да бъде доказана по безспорен начин. Не без значение е и факта, че самото осъждане на ответната страна - Прокуратурата на РБ има репариращо действие, предвид моралния, а не имуществен характер на претендираните вреди.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя-ответник, че определеното обезщетение е в завишен размер. В тази връзка съдът освен горните обстоятелства, съобрази и настъпилата коренна промяна в поведението на ищеца - от човек с чувство за хумор, щастлив, жизнен се превърнал в затворен човек, нежелаещ да комуникира с други хора, тревожен. Безспорно се установи промяна в психо-емоционалното състояние на ищеца – бил неспокоен, изпитвал огромен срам по време на съдебните заседания, а след това цяла седмица не смеел да излезе и да се среща с хора. Това са все обстоятелства, налагащи определянето на по-висок размер обезщетение в сравнение с други подобни случаи. Обвинението срещу ищеца е било за две тежки умишлени престъпления, ищецът е бил обвиняем по дело за измама на клиент, което обстоятелство допълнително е рефлектирало върху неговия авторитет като адвокат, притесненията му са били големи, че ако бъде осъден то това би довело до край на неговата професионална дейност. Неосновано е възражението на ответника, че Прокуратурата не е изнасяла информация до медиите по повод наказателното производство срещу ищеца, поради което не следва да бъде ангажирана нейната отговорност. По делото няма нито твърдения, нито съдът е взел предвид подобно обстоятелство. Поради всичко изложено, въззивният състав приема, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди не е завишено и отговаря на критерия за справедливост, с оглед данните по делото и с оглед конкретните обществено-икономически условия в страната към релевантния момент. Ето защо, неоснователно се явява възражението на жалбоподателя-ответник.

Неоснователно е искането на жалбоподателя-ищец съдът да присъди законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди – претенцията е за пропуснатата полза, изразяваща се в загуба на законната лихва върху внесената като парична гаранция сума.

Тези имуществени вреди произтичат от забавено изпълнение на парично задължение, която (вреда) по правното си естество е лихва, а вземането за лихва не може да бъде олихвявано, съгласно чл. 10, ал.3 ЗЗД. /в този смисъл и приетото в решение № 300 от 9.01.2019 г. по гр. д. № 2262/2018 г. на ВКС, IV г. о., ГК/. Поради което претенцията за законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 606.31лв., считано от 27.09.2018г. до окончателното плащане се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното, крайният извод на въззивния съд съвпада с този на първоинстанционния съд, поради което решението следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските, с оглед неоснователността на въззивните жалби, всяка от страните следва да поеме собствените си разноски за въззивната инстанция.

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд, ГО, 8 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4557 от 18.08.2023г., постановено по гр. д. № 13065/2021г. от Софийски градски съд, I ГО, 29 състав.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчването му на страните, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____